

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

ว่าด้วย ค่าชดเชย

พ.ศ. 2545

โดยที่เห็นเป็นการสมควรให้มีข้อบังคับเพื่อการจัดการเกี่ยวกับค่าชดเชยแก่พนักงานและ
ลูกจ้างของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 18(2) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี-
พระจอมเกล้าธนบุรี พ.ศ.2541 ประกอบมติสภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ในคราว
ประชุมครั้งที่ 49 วันที่ 13 ธันวาคม 2545 จึงให้ตราข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ว่าด้วย
ค่าชดเชย พ.ศ. 2545”

ข้อ 2. ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ 3. ให้ยกเลิกข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ว่าด้วย เงินชดเชย
พ.ศ. 2542

ข้อ 4. ในข้อบังคับนี้

มหาวิทยาลัย	หมายความว่า	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
อธิการบดี	หมายความว่า	อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
พนักงาน	หมายความว่า	ประเภทพนักงานแบบประจำ และพนักงานแบบไม่ ประจำตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอม- เกล้าธนบุรี ว่าด้วย การบริหารงานบุคคล พ.ศ.2541
ลูกจ้าง	หมายความว่า	ลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ว่าด้วย การบริหาร งานบุคคล พ.ศ. 2541

ข้อ 5. ให้มหาวิทยาลัยจ่ายค่าชดเชยแก่พนักงานหรือลูกจ้าง เมื่อมหาวิทยาลัยเลิกจ้างหรือให้ออกจากงานตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(1) พนักงานหรือลูกจ้าง ซึ่งทำงานติดต่อกันครบหนึ่งร้อยยี่สิบวัน แต่ไม่ครบหนึ่งปี โดยนับวันหยุดวันลาและวันที่มหาวิทยาลัยสั่งให้หยุดทำงานเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยรวมด้วย ให้จ่ายค่าชดเชยเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 1 เท่าของอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย

(2) พนักงานหรือลูกจ้าง ซึ่งทำงานติดต่อกันครบหนึ่งปี แต่ไม่ครบสามปี โดยนับวันหยุดวันลาและวันที่มหาวิทยาลัยสั่งให้หยุดทำงานเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยรวมด้วย ให้จ่ายค่าชดเชยเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 3 เท่าของอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย

(3) พนักงานหรือลูกจ้าง ซึ่งทำงานติดต่อกันครบสามปี แต่ไม่ครบหกปี โดยนับวันหยุดวันลาและวันที่มหาวิทยาลัยสั่งให้หยุดทำงานเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยด้วย ให้จ่ายค่าชดเชยเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 6 เท่าของอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย

(4) พนักงานหรือลูกจ้าง ซึ่งทำงานติดต่อกันครบหกปี แต่ไม่ครบสิบปี โดยนับวันหยุดวันลาและวันที่มหาวิทยาลัยสั่งให้หยุดทำงานเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยด้วย ให้จ่ายค่าชดเชยเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 8 เท่าของอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย

(5) พนักงานหรือลูกจ้าง ซึ่งทำงานติดต่อกันครบสิบปีขึ้นไป โดยนับวันหยุดวันลาและวันที่มหาวิทยาลัยสั่งให้หยุดทำงานเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยด้วย ให้จ่ายค่าชดเชยเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 10 เท่าของอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย

ความในวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับแก่พนักงานและลูกจ้างที่มีกำหนดระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอน และเลิกจ้างตามกำหนดระยะเวลานั้น

การจ้างที่มีกำหนดระยะเวลาตามวรรคสอง จะกระทำได้สำหรับการจ้างงานในโครงการเฉพาะที่มีชื่องานปกติของมหาวิทยาลัย ซึ่งต้องมีระยะเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดของงานที่แน่นอน หรือในงานอันมีลักษณะเป็นครั้งคราว ที่มีกำหนดการสิ้นสุดหรือความสำเร็จของงาน หรือในงานที่เป็นไปตามฤดูกาล และได้จ้างในระยะเวลาของฤดูกาลนั้น ซึ่งงานนั้นจะต้องแล้วเสร็จภายในเวลาไม่เกิน 2 ปี โดยได้ทำสัญญาเป็นหนังสือไว้ตั้งแต่เมื่อเริ่มจ้าง

ข้อ 6. มหาวิทยาลัยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่พนักงานหรือลูกจ้าง เพราะเหตุเลิกจ้างหรือออกจากงานในเหตุต่อไปนี้

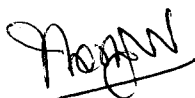
- (1) พุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาต่อมหาวิทยาลัย
- (2) จงใจทำให้มหาวิทยาลัยได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง
- (3) ประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

- (4) ผ่าฝืนข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งของมหาวิทยาลัย อันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรม และมหาวิทยาลัยได้ตัดเตือนเป็นหนังสือแล้ว เว้นแต่กรณีร้ายแรงไม่จำเป็นต้องตัดเตือน หนังสือเตือนให้มีผลบังคับได้ไม่เกินหนึ่งปี นับแต่วันที่พนักงาน หรือ ลูกจ้างได้กระทำความผิด
- (5) ได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (6) ละทิ้งหน้าที่หรือขาดงานติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 10 วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร

ข้อ 7. ให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลพิจารณาอนุมัติการจ่ายค่าชดเชย

ข้อ 8. ให้อธิการบดีเป็นผู้รักษาการตามข้อบังคับนี้

ประกาศ ณ วันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2545

(นายทองฉัตร หงศ์ลดารมภ์)

นายกสภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

หมายเหตุ

เนื่องด้วยข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ว่าด้วย เงินชดเชย พ.ศ. 2542 มีลักษณะไม่สอดคล้องกับมาตรา 118 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 เพราะข้อบังคับดังกล่าวกำหนดให้ผู้มีคุณสมบัติที่จะได้รับค่าชดเชยกรณีถูกเลิกจ้างจะต้องเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของมหาวิทยาลัยตั้งแต่สองปีขึ้นไปจึงจะได้รับค่าชดเชยเพื่อให้พนักงานและลูกจ้างของมหาวิทยาลัยได้รับสิทธิไม่น้อยกว่าที่กฎหมายคุ้มครองแรงงานกำหนด จึงเห็นสมควรให้มีการตราข้อบังคับฉบับนี้ เพื่อให้พนักงานและลูกจ้างของมหาวิทยาลัยซึ่งปฏิบัติงานตั้งแต่ 120 วันขึ้นไปได้รับค่าชดเชยตามที่กฎหมายกำหนด

